

CUPRINS

Cuvânt înainte	5
Pilda cu fiul cel pierdut	7
Rugăciune	14
Vremile noastre sunt un mare fiu rătăcit	16
Pilda cu oaia cea pierdută	17
Rugăciune	23
Un răspuns potrivit	24
Pilda cu drahma cea pierdută	25
Rugăciune	29
Cei trei pierduți și aflați: fiul, oaia și drahma	30
Rugăciune	34
Pilda cu semănătorul	35
Pământul de lângă cale	39
Pământul cu petri	40
Pământul cu spini	42
Pământul cu bun	43
Ce fel de pământ ești tu?	44
Rugăciune	46
Cum rodește un grăunte de grâu	47
Pilda cu vrăjmașul semănător de neghină	49
Rugăciune	55
Cei doi semănători și cele două feluri de semințe	56

Rugăciune	61
Du-te și seamănă scai.....	62
Pilda cu aluatul.....	63
Rugăciune	67
Pilda cu comoara cea ascunsă	68
Pilda cu bogatul cel nebun.....	73
Rugăciune	79
Pilda cu cel ce nu era îmbrăcat în haină de nuntă	80
Rugăciune	85
Adam a încercat să se îmbrace cu frunze	87
Pilda cu cei chemați la cină	88
Rugăciune	94
Pilda cu cele zece fecioare	95
Rugăciune	103
Pilda cu talanții.....	104
Rugăciune	109
Pilda cu smochinul cel neroditor	110
Rugăciune	116
Casa zidită pe temelie de piatră	117
Casa zidită pe temelie de nisip.....	119
„Intrați prin ușa cea strâmtă!...”	124
„...„că largă este ușa ce duce la pierzare”...!”	125
Rugăciune	129
Ți-a plăcut această carte?	130

Cuvânt înainte

Poporul nostru cunoaște mai ales evangheliile cari se cetesc Dumineca, dar cele mai multe din învățăturile Mântuitorului nu vin la rând în evangheliile Duminecilor de peste an și de aceea oamenii le cunosc mai puțin sau chiar deloc.

Între aceste, sunt și cele mai multe din pildele Mântuitorului. Și, o, ce minunate sunt aceste pilde! Mântuitorul a fost un Învățător neîntrecut. El n'a predicat oamenilor în glas de filosofie neînțeleasă. El a folosit pilde și asemănări luate din viața și traiul oamenilor. Sunt simple aceste pilde, dar în ele se află tot adâncul înțelepciunii.

Mă folosesc și de acest prilej să le spun cetitorilor din popor că toate pildele și învățăturile cele frumoase din această carte sunt luate din Noul Testament, adică din cartea ce cuprinde toate învățăturile Mântuitorului și ale apostolilor. Iată ce comori scumpe sunt în Noul Testament. Nu este pe suprafața pământului o carte mai «cu putere» decât Noul Testament. Și totuși sunt atât de puțini acei creștini cari au această carte și se adapă din puterea ei.

Eu cred că nu este sub soare un lucru mai dureros decât un creștin care știe ceti, dar nu are în casa lui

Noul Testament și nu cetește regulat în el ca să ia viață din viața lui Iisus, dar din darul Lui, lumină din lumina Lui, putere din puterea Lui.

Toți cei cuprinși de râvnă pentru sufletul lor și pentru lucrul Domnului vor afla în aceste pilde un ajutor pentru întărirea lor sufletească și pentru aducerea sufletelor la Mântuitorul. Pentru trezirea păcătoșilor la o viață nouă, nimic nu lucrează cu atâta putere ca pildele Mântuitorului.

Mulțumesc și din acest loc Domnului și Mântuitorului meu Iisus Hristos că mi-a ajutat să tâlcuiesc aceste pilde. Pe El î-L rog să binecuvinteze cu dar de mântuire sufletească pe cei cari le vor citi și pe cei cari le vor răspândi, căutând cu ajutorul lor să pescuiască suflete din adâncul fărădelegilor.

Iosif Trifa

Pilda cu fiul cel pierdut

Zi-s'a Domnul pilda aceasta: „Un om avea doi feciori. Și a zis cel mai tânăr dintre ei tatălui său: tată, dă-mi partea ce mi se cade din avuție. Și le-a împărțit lor avuția. Și nu după multe zile, adunând toate, feciorul cel tânăr s'a dus într'o țară departe și acolo a risipit toată avuția sa, viețuind întru desmierdări. Și cheltuind

el toate, s'a făcut foamete mare într'acea țară, și el a început a se lipsi. Și mergând s'a lipit de unul din locuitorii țării aceleia și l-a trimis pe el la țarinele sale să pască porcii. Și doria să-și sature pântecul său din roșcovele ce mâncau porcii și nimeni nu-i da lui. Iar viindu-și întru sine a zis: câți argați ai tatălui meu sunt îndestulați de pâine, iar eu pier de foame! Scula-mă-voiu și mă voi duce la tatăl meu și voi zice: tată, greșit-am la cer și înaintea ta. Și nu mai sunt vrednic a mă chema fiul tău, fă-mă ca pe unul din argații tăi. Și, sculându-se, a venit la tatăl său. Iar el încă departe fiind, l-a văzut pe dânsul tatăl lui și i s'a făcut milă și alergând a căzut pe grumazii lui și l-a sărutat pe el. Și a zis lui feciorul: tată, greșit-am la cer și înaintea ta și nu mai sunt vrednic a mă chema fiul tău. Și a zis tatăl către slugile sale: aduceți haina cea dintâi și-l îmbrăcați pe el, și dați inel în mâna lui și încălțămintă în picioarele lui. Și aducând vițelul cel hrănit îl înjunghiați și mâncând să ne veselim. Că fiul meu acesta mort era și a înviat, pierdut era și s'a aflat”...

(Luca, cap. 15 vers, 11-32)

Minunată este această pildă. Este doar cea mai frumoasă dintre toate pildele Mântuitorului. În ea a pus Mântuitorul calea mântuirii noastre sufletești. În ea a pus, îndeosebi, dragostea și bunătatea Tatălui ceresc. Pilda cu fiul cel pierdut este cântecul cel dulce al iubirii cerești... este chemarea cea dulce a Tatălui ceresc... este vestea cea scumpă și dulce că Tatăl ce-

resc ne iartă, oricât de păcătoși și de rătăciți am fi. Calea fiului pierdut este calea mântuirii păcătoșilor. Să cercetăm această cale.

Prin 3 stări ne arată evanghelia că a trecut calea fiului rătăcit. Întâia stare a fost când a rupt legătura cu tatăl și ieșind din casa lui, și-a prădat averea în desfătări și păcate. A doua stare a fost când s'a oprit în loc din calea rătăcirii și s'a întors înapoi la tatăl său, iar a treia stare a fost iertarea și bucuria cu care l'a primit tatăl lui. Să luăm aminte că prin aceste stări trebuie să treacă și mântuirea noastră, a păcătoșilor.

Calea cea rea a fiului pierdut s'a început în clipa când a rupt legătura cu tatăl său; în clipa când a ieșit din casa tatălui său și s'a despărțit de el. Așa e și cu noi. Calea pierzării noastre sufletești începe în clipa când rupem legătura cu Tatăl ceresc... începe în clipa când ieșim din casa poruncilor Lui și din o viață trăită cu El. Când trăiești o viață predată Domnului, când trăiești o viață cu Domnul, când trăiești o viață de copil al lui Dumnezeu rescumpărat prin Jertfa cea mare a Fiului Său, atunci n'ai năcazuri, n'ai îngrijorări, n'ai lipsuri... atunci ai o viață dulce și liniștită, pentru că Tatăl ceresc acopere toate lipsurile tale trupești și sufletești.

Dar îndată ce ieși din această viață trăită cu Domnul, în ascultare de voia Lui, începe calea cea largă a pieirii, începe risipa averii sufletești. După ce s'a despărțit de tatăl său, fiul cel pierdut și-a risipit averea în cele rele: în petreceri, în ospețe, în desfătări și de-sfrânări. Așa ne risipim și noi averea cea sufletească,

după ce rupem legătura cu Tatăl ceresc și ne despărțim de El.

Oh! în câte chipuri și feliuri risipesc și azi oamenii averea sufletească ce o au de la Tatăl ceresc. Iată pe bețivul cum își cheltuiește sănătatea, mintea și sufletul. Iată pe desfrânatul cum își prăpădește sănătatea sufletească și trupească. Iată pe zgârcitul cum îngroapă averea ce o are de la Tatăl ceresc, în loc să-i ajute pe alții. Iată pe omul cel învățat și cuminte cum își folosește mintea și învățătura pentru a înșela pe de aproapele...

Sunt multe căile și feliurile de a risipi averea sufletească ce o avem de la Tatăl ceresc și toate duc acolo unde a ajuns fiul cel pierdut: la ticăloșie trupească și sufletească. Fiul cel pierdut, după ce a rupt legătura cu tatăl său, a mers din rău în mai rău, până ce a ajuns slugă la porci, flămând și zdrențuros. Aceasta e și azi însușirea păcatului. Când apuci pe calea cea rea a păcatului, alergi mai departe în galop, te duci pe ea ca pe gheață. Te duci până când, pe urmă, păcatul și patimile cele rele te fac sluga diavolului și te îndobitocesc cu totul. Haina sufletului ți se rupe zi de zi până ce pe urmă ajungi un biet suflet chinuit și zdrențuit de patimi rele. În această stare ajunsese fiul din evanghelie. Ajunsese la ultima treaptă a decăderii, ajunsese la marginea prăpastiei. Un pas poate îi mai trebuia și ar fi fost pierdut.

Mulți dintre oamenii de azi ajung la acest hotar de pierzare, însă cei mai mulți nu se opresc în loc, nu

se întorc înapoi, ci merg înainte, mor în ticăloșie trupească și sufletească. Sărmanii! Aceștia nu se mai întorc niciodată „acasă” la mântuire și la Tatăl care-i așteaptă.

Fiul din evanghelie n'a făcut așa. El s'a oprit în loc, înainte de pierzare, s'a oprit, înainte de a cădea în prăpastia pierzării trupești și sufletești. Minunată este oprirea lui și plină de învățătură.

Pe fiul cel pierdut l-a oprit în loc suferința, lipsa, năcazul. Suferința i-a deschis ochii să vadă starea grozavă și feroasă în care a ajuns, suferința l-a făcut să-și simțiască pierzarea... Răul și lipsa a trezit în el dorul după casa Tatălui său... suferința a stors lacrimi din ochii lui și l-a făcut să ia hotărârea: „Scula-mă-voiu și mă voi duce la tatăl meu”.

Să înțelegem și noi că suferințele și năcazurile vin din depărtarea lui Dumnezeu ca o solie, ca o chemare să ne oprim în loc, să ne întoarcem din căile pierzării... Câți însă ascultă această chemare?

Fiul pierdut a plâns, a plâns cu amar, văzându-se unde a ajuns. Plângând, a strigat: „Scula-mă-voiu și mă voi duce înapoi la casa tatălui meu”.

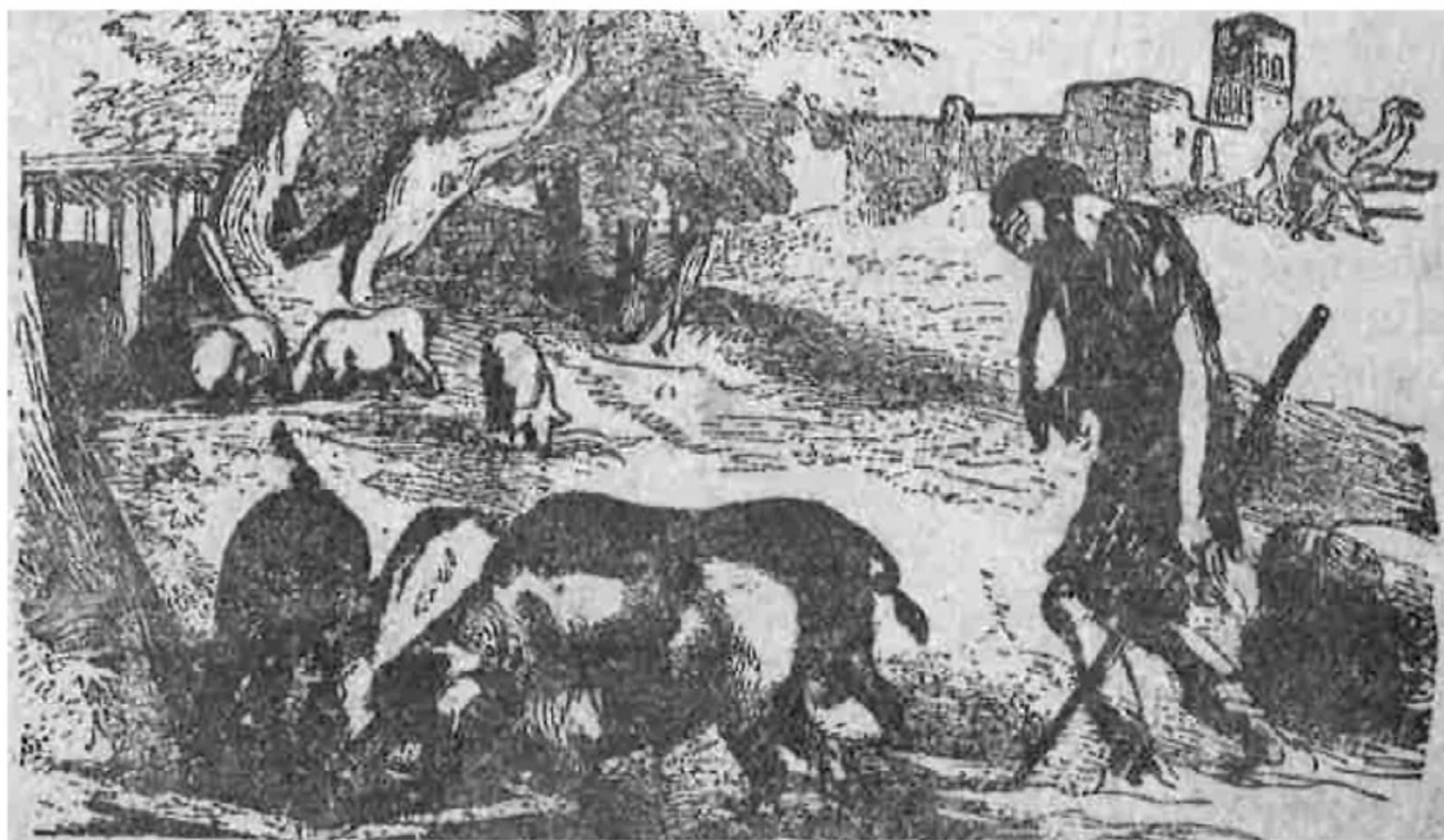
Aceste lacrimi ale fiului pierdut ne trebuesc și nouă, pentru că Tatăl ceresc să ne ierte și să ne primiască iarăși în dragostea Lui.

Dar pe fiul cel pierdut nu l-au mântuit numai lacrimile lui și hotărârea lui de a se întoarce acasă, ci l-a mântuit dragostea și iertarea tatălui. El n'avea niciun merit și niciun drept să mai fie primit acasă, el n'avea

nici măcar dreptul de slugă, el pierduse totul. Dar Tatăl l-a iertat, ba, încă mai mult decât atât, l-a primit cu îmbrățișare fierbinte și ospăț de bucurie a făcut pentru cel ce „mort era și a înviat, pierdut era și s'a aflat”.

O, ce veste scumpă și dulce ne aduce această pildă. Tatăl ceresc stă gata să ne ierte și pe noi și să ne primească oricât de păcătoși am fi. Oricât de păcătos ai fi tu, dragă cetitorule, oricât de departe ai fi pe calea pierzării, află că Tatăl ceresc întreabă după tine, te dorește și te așteaptă cu brațele deschise.

În chipul de la pagina 7, este icoana dragostei Tatălui ceresc. Un păcătos s'a întors la Domnul și uitați-vă ce bucurie s'a făcut pentru întoarcerea lui. Ceriul se deschide, îngerii cântă și Tatăl aleargă în calea lui. Ceriul și pământul împreună se bucură și se veselesc. Pentru cine? Pentru un stricat, pentru un ticălos ce se

„Scula-mă-voiu și mă voiu duce la tatăl meu”...